

[Axel Kristensen.]

er interesseret i at fremskaffe mest muligt brændsel til landet, og jeg synes, det er meningsløst, at tinget skal spille sin tid med dette.

Om selve sagen behøver man ikke at holde foredrag her. At det er en økonomisk fordel for Danmark at bruge udenlandsk brændsel fremfor indenlandsk, at det er nødvendigt for at gøre os konkurrencedygtige, er altsammen så selvfølgelig, at man ikke behøver at spille tingets tid med det. Vi skal i dag have et møde i vareforsyningsudvalget og har forud for dette fået forskellige oplysninger af ministeren, og det vil være urimeligt at spille tid med at diskutere disse oplysninger her, før vi har haft denne diskussion med ministeren.

Jeg skal derfor nøjes med på mit partis vegne at sige, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at vi kan få den størst mulige brændselsimport. Vi er lidt forbavsede over, at man ikke kan komme højere i forhold til 1947, og vi håber, det skal lykkes at komme noget højere op. Jeg vil gerne yderligere tilføje, at jeg synes, befolkningen har krav på at få klar besked så snart som muligt; en mængde virksomheder og en mængde mennesker skal i disse dage disponere for at sikre sig det udenlandske brændsel, og de må vide, på hvilke vilkår de skal virke. Jeg henstiller derfor, at vi snarest muligt får en afklaring af spørgsmålet under hensyn til, at vi skal have den størst mulige mængde udenlandsk brændsel til Danmark.

Boeck-Hansen: Vi fra konservativ side er ganske enige med forespørgerne, og vi er også enige i, at offentligheden har ret til at få noget at vide om et spørgsmål som dette. Det er ikke tilstrækkeligt, at man ved besked i et udvalg; det bør også være sådan i et folkestyret land, at offentligheden får besked.

Det er en selvfølge, at vi skal bruge udenlandsk brændsel i så stor udstrækning som muligt, og vi bør ikke bruge af de kostbare reserver, vi endnu har tilbage. Retsforbundet har altså ret. Det har forøvrigt altid så let ved at få ret, for det ser altid bort fra alle de hindringer, der kan være; det lader, som om de ikke eksisterer, og så får det naturligvis ret. Men her er jo en hindring, det skal jeg erkende, for dels kan det måske være vanskeligt at skaffe det udenlandske brændsel, som vi skulle have, og dels kan det være vanskeligt at betale det. Der kan altså her være en hindring, og vi har jo fået at vide af den højtærede handelsminister, at denne

hindring virkelig er tilstede. Jeg må nu sige, at det overraskede mig, at vi virkelig ikke kunne købe det udenlandske brændsel, vi har brug for, men dette har den højtærede handelsminister naturligvis større forudsætninger for at vide end jeg; det bøjer jeg mig for. Det kan godt være, at vi ikke er så økonomisk stærke, at vi har råd til at købe dette udenlandske brændsel, fordi vi nu engang ikke er kommet længere, end vi er.

Det er forresten også kedeligt for den højtærede handelsminister, som jo dog var så lovende for et års tid siden. Men det er ikke godt at være fattig, og det er ikke godt, at vi ikke kan købe det udenlandske brændsel, vi har brug for. Det er heller ikke godt, at vi skal bruge de sparsomme reserver. Selv om de altså måske er større, end vi tænker os, er jeg bange for, at der tid efter anden vil blive brug for dem, og derfor synes jeg, det er meget trist, at vi skal bruge dem nu.

Men regeringen siger måske: efter os syndfloden! Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ville vel nok sige det på fransk, men regeringen siger det åbenbart på dansk: efter os kommer syndfloden! og der er ikke noget at gøre ved det, vi må bruge det indenlandske brændsel i øjeblikket.

Men det er dyrt at være fattig. Vel ved jeg, at man rent teoretisk gerne regner med, at indenlandsk brændsel er sådan noget som 2—2½ gange så dyrt som det udenlandske; men det forslår ikke, i virkeligheden er det 3—4 gange så dyrt at anvende i almindelige husholdninger, ganske simpelt fordi vore fyr og vore kedler ikke er indrettet på det, og der forsvinder meget store mængder i brændbare gasarter, som man overhovedet ikke får nogen nytte af, men som går bort med røgen. Dertil kommer, at kedlerne bliver fortæret og skorstenene bliver ødelagt, så det er dyrt at skulle bruge dette brændsel. Jeg har tit stået på en havn i Jylland og undret mig over vore gode københavneres store tålmodighed, at de ville købe de tørv, der kom om bord i skibene; de var jo nødt til det, men tålmodige har de altså været.

Jeg vil imidlertid gerne spørge den højtærede handelsminister, om ministeren synes, det er rimeligt og retfærdigt at henvise en del af befolkningen til udelukkende at skulle bruge dette kostbare, men i virkeligheden tarvelige brændsel. Jeg ved ikke, om landbefolkningen nu kan få koks, det må jeg sige, men i lang tid har den ikke kunnet få det, og jeg vil spørge ministeren, om det kan være ret og rimeligt, at så udmærket